

Και μέγρις Ὀκτωβρίου ποῖς ξέσει, πατριῶται,
τὰ πράγματ' ἄν ἀλλάξουν, ἀλλὰ χερμὸς τότε.
Ἄλλ' ἄν και τὸν Ὀκτώβρη μένουσ' ἴδω θέσει,
κι' οἱ Τοῦρκοι ἑτοῖς φρετέλους δὲν δγάλουε τὸ φέσι.

Κι' ἄν ἐπανάθουε τότε τῆς Κρήτης δουληφόροι
μέσα στὸ Παλαμιέντο νὰ μποῦνε μὲ τὸ ζόρι,

καὶ τότε διὰ νέας μακρὰς ἀναβολῆς
κρηύττομεν ἀργούσαν τὴν δρασιν τῆς Βουλῆς.

Καὶ τότε σὺν και τώρα τοὺς Κρητικούς λογιζόμε
και βράκαιε και σουρτοῦκα τῶν Κρητικῶν ξεσχιζόμε,
κι' εὐχαριστοῦμε πάλι Δυνάμειε και Τουρκιά
δείχοντ' ἀσ' τρυπημένα σουρτοῦκα και βρακιά.

Κι' ὁ Φραγκουλλῆς ἀπτόητος πετῶ κι' ὁ Γλαξὸ Ἰεζουκλέτος τὸν κυτῶ.

Τὴν ἀεροπορικὴν δοξάζω και γεραίρω.
θερδατε και θά πῶ ψηλά μὲ τὸν Καμπέρο,
δὲν δλέπω τῆς Ἀθήνας κανένα κερανέ,
μῆτε παλῆ κανένα και νέο κουενέ.

Ἵψονομαι πρὶς ὕψος, ποῦ στρίβουε τὰ μαλαά μου,
μοῦ φαίνεται τὸ σύμπαν σὺν ἑνὰς κόκκος ἄμου.
δὲν δλέπω τῆς Ἀθήνας κανένα κερανέ,
μῆτε παλῆ κανένα και νέο κουενέ.

Περίεργον! ἐδῶ δὲν εἶναι Βουλευτήρια,
μῆτε κι' ἀροδευτήρια.
Τὶ τρῶπαια και φέτο
μὲ κάνουε νὰ φρουάττω...
θερδα, βρέ Περικλέτο,
μὴ χάσκη; ἀπὸ κάτω.

Ἄπεραντος αἰθῆρ ἀπλόνεται ἔμπροστά μου...
δὲν εἶμαι στὰ σωστά μου,
ζαλιζομαι, τὰ χάνω,
και τοὺς Ρωμηοὺς ξεγάνω.

Ὅποια πτησις ὑψηλή...
θέλω νὰ γίνω πηχὸς πουλί,
κορυθαλός, κοράκι,
γυραετός, γεράκι.

Θέλω ψηλά, μορὸ παιδιά, νὰ κτίζω τὴν φωλιά μου
και νὰ γεμίσω μπόλικος ἀέρας τὴν κοιλιά μου.

πάντα μ' αὐτὸν νὰ τρέφεται, κι' αὐτὸς νὰ τὴν φουσκῶνῃ,
ὡς ποῦ κι' ἐκείνη νὰ γενῆ διπλάνο και μπαλόνη.

δὲν θέλω ρήτορας Ρωμηὸς μὲ λόγια και μὲ τρέφῃ,
θέλω νὰ γίνω πηχὸς πουλί και νὰ πετῶ στὰ νερῃ,
σὺν ὄρνιο νὰ ζυγαζώμαι γεμάτο βουλμιά,
κι' ἀπὸ ψηλά νὰ ριχνώμαι σὲ Κεντρικὰ Τεμετα.

δὲν θέλω νὰ κυλιέμαι μὲ τὸσους ἐναγκεῖς
στὸν βόρβορον τῆς γῆς.

Κι' ὁ γίγας ἐδῶ πᾶνω, βρέ Περικλή χαλντούπη,
μοῦ φαίνεται μυρμηξία,
μοῦ φαίνεται σκουληξία,
κι' ἄνωφελὸς κουουσίτη.

Ἐδῶ ψηλά γελῶ μὲ τὰς διοργανώσεις
και μὲ τὰς Ἀνορθώσεις.

Κανεὶς δὲν ἔχει κράτος ἀπάνω στὸν ἀέρα,
μῆτε κι' ὁ Βενιζέλος,
δὲν δλέπειε τίποτ' ἄλλο παρὰ στιλπνὸν αἰθέρα
χωρὶς ἀρχὴν και τέλος.

Κανεὶς δὲν κακκρίζε προπέτης πετεινός,
ἀέρας κκακκθήσεις και νίκας θὰ κηρύξω...
κανένας ἀπὸ κάτω μὴ στέκη κεχηνός,
κι' ἐγὼ σὺν τὸν Καμπέρο κουφέτα δὲν θὰ ρίξω.

Κανεὶς ἀς μὴ μὲ βλέπῃ μὲσ' ἀπὸ τὰς Ἀθήνας,
κι' ἐγὼ θὰ ρίξω κατὶ γὰ μερικὸς κρηθίνας,
πούνας ἄγαμαι σόιν, κι' ἄν φανερά τὸ πῶ
ἔμπορετ και νὰ ἴτραπῶ.

Βάρδα και κτεθαίνω, βρέ Περικλή μαζέτα,
κι' ὄρεε κμηπόσιεσ κούντζιαι και πάρετρη γὰ κουφέτα.